

„Mám rád kouzla, která mne dokáží překvapit“

Rozhovor s mladým a upovídaným kouzelníkem Martinem Kellmanem, který se v tomto oboru pohybuje již 17 let.

Jak tě vůbec napadlo, že se staneš kouzelníkem?

Kamarád na ZŠ kouzлил, ale nechtěl mi nic prozradit. Poté se mi dostala do rukou knížka „Škola kouzel“ a zaujalo mě to. Pak jsem chodil do kroužku a poté k panu Jedličkovi, kde jsme začali trénovat styl, pohyb na jevišti, mluvení, improvizaci atd.

Co považuješ za svůj největší úspěch?

Já si myslím, že úspěch by měl každý vidět v tom, co dělá a co ho baví.

Z kouzlení v podstatě nemáš žádné viditelné výsledky (jako horník atd.) jak snášíš ten pocit, že v podstatě žádný den nemáš hotovo a znovu a znovu budeš stát před publikem, které tě vůbec nemusí znát a může si o tobě myslet co chce?

Pro mě ten pocit horníka je to, že lidi zatleskají. Během vystoupení dokážeme nějakým způsobem skloubit energii tak, že oni jsou na konci nabití, fungují a jsou šťastní, což je pro mě odměna.

Máš kouzelnický vzor, někoho, kdo tě v tomto oboru hodně inspiruje?

Každý kouzelník vyniká něčím jiným. Když jezdím do celé Evropy, tak se vždycky naskytne někdo, u koho si řeknu

„wow“, protože pořád jdou kouzla dopředu. Z toho důvodu konkrétní jméno neřeknu, protože těch kouzelníků, kteří dokázali prolomit, je hodně. Takže od každého vyzobat to, co komu sedne.

Můžeš nám prozradit, které kouzlo děláš nejraději?

To je těžký, ale mám rád kouzla, která mě dokáží překvapit.

Okouzli si někoho na kouzlení?

To jde? Těžko říct, protože já si myslím, že když člověk něco dělá, tak to vytváří jeho osobnost. Já mám nějaký dovednosti - například komunikace s lidmi, kouzla a pak i psychologii, a když tohle dohromady funguje, tak to dokáže okouzlit.

Míval jsi při svých začátcích trému?

Když jsem začínal na jevišti, tak to nebyla tréma, ale takové vzrušení - než se rozhrne opona, tak vám buší srdce, máte mokré ruce, ale jakmile jste na jevišti, tak to všechno spadne a jede to úplně jinak, spíš jako euforie.

Jak často ti padají karty?

Tak často jak mají. To je taková věta: „když se kouzlo nepovede, tak to divák nesmí poznat. Všechno tak mělo být a všechno tak patří“. To je improvizace a herectví...

-KAKO-

Názory těch nejmenších

Natálka (4 roky)
„Majda se mi líbila a na Kouzelnou školku taky koukám.“

Jeník (10 let)
„Koncert se mi moc líbil. Všechny její písničky se mi líbí a na Kouzelnou školku se koukám.“

Linda (7 let)
„Koncert byl krásnej. Mám ráda Kouzelnou školku a koukám na ní.“

Program středa 14.10.

Velké kino

- 08.30 Pohádkové malování a zpívání
- 11.00 **ANDÍLEK NA NERVY** - SP
- 14.00 **PRINCEZNA A PÍSAŘ** - promítání pro ŠD
- 17.00 **Čert to nemá nikdy lehké** - divadelní pohádka

Kinokavárna

- 10.00 Seminář k mediální výchově
- 15.30 **Andílek na nervy** - VP
- 17.30 **Jak jsme hráli čáru** - VP

Točna

- 08.00 Seminář k mediální výchově
- 09.30 Seminář k mediální výchově
- 10.30 Seminář k mediální výchově
- 18.00 Společenský večírek kabelové TV

Mírové nám. - „šapitó“

- 10.00 Festivalová dílnička
- 14.00 **Klauniáda - Pohádka pro všechny kamarády**
- 15.00 „Kamarád baví kamaráda“ - programy škol
- 19.00 „Kouzelná diskotéka“

Klubovna č. 108

- 9.00 Workshop o animovaném filmu - Karel Zeman

Stará radnice

Výstava IQ park

Dvorana na zámku

Výstava „Kdo to byl Ota Hofman“

Klášteř

Výstava „ Zpátky do pohádky“

Společenský sál

10.00 Festivalová školka

Neznámo

18.00 Výlet do neznáma

Ostroviny

festivalový zpravodaj | středa 14. října 2015 | zdarma

Kouzelná Majda

K dětské televizní tvorbě neodmyslitelně patří i Magdalena Reifová, více známá jako Majda z Kouzelné školky. Magdalena Reifová se narodila 24. listopadu 1963 v Praze. Ačkoli ji můžeme znát z filmů již jako malou holku, kde si stříhla roli například v Páni kluci, Brácha za všechny peníze či Tajemství proutěného košíku, herectví jejím snem v dětství rozhodně nebylo. Chtěla se věnovat koním či být archeoložkou. Vzhledem k jejím hereckým zkušenostem za ni ale dospělí rozhodli, aby zkusila konzervatoř. Na zkoušky se jí vůbec nechtělo, ale vše se změnilo, jakmile vešla do budovy a zásahla jí atmosféra školy. Byla přijata a nakonec školu s pár zádrhly dokončila. Krátce působila v Divadle E.F. Buriana, odkud ale šla rovnou na mateřskou, kde si pobyla poměrně dlouhou dobu. Po mateřství se mimo pár divadelních a televizních rolí začala věnovat především dětské tvorbě, u které zůstala a škatulka Majdy z kouzelné školky jí asi již navždy zůstane. Moderátorství a televizi se věnuje dodnes. Je také dobrou tanečnicí, díky čemuž si zahrála i v muzikálu a pěvecké výkony předvedla na svých dvou albech – Popletený svět a Splašil se kuň našší. Mimo profesní život ráda jezdí se svým manželem a třemi dětmi na chatu, ráda čte a dělá tai-či. V rámci jejího vystoupení v Ostrově, kdy si všechny děti v Šapitó zatwistovaly a zaspívaly, jsme měli možnost se jí zeptat na pár otázek?

Co se vám líbí nejvíce na tvorbě s dětmi?

Že je člověk pořád svým způsobem dítě, může si stále hrát, užívá si to a nikdo se mu neposmívá. Protože dospělí se třeba občas stydí za to, že si hrají.

Nelitujete toho, že jste se nedala na dráhu archeoložky či se nevěnujete koním?

Kdo ví, jaká bych byla archeoložka. Všechno má něco. Koním se nevěnuju, ale teď možná pojedu s kamarády archeology na archeologickou brigádu.

Co byste vzkázala dětským divákům?

Přeju jim strašně moc krásných pohádek – co nejvíc pohádek a co nejkrásnějších, alespoň tak krásných, jako jsme měli my.

Bláznivý Petříček v bodech

- 18:15 Stojí celý Ostrov slavnostně oblečen před Kulturákem
- 18:20 Lidé se nadšeně valí do sálu, hledají své místenky
- 18:30 Dvě paní ve třetí řadě si povídají o pikantních novinkách ze života Tatiány Vilhelmové a Vojtěcha Dyka
- 18:32 DOKU se přibíhá do poslední řady na balkoně.
- 18:40 Představení začíná, zjišťujeme to, když na jeviště vstoupí pan Údržbář
- 18:45 Táňa se přetransformuje z manželky do milenky Marianny
- 18:47 Marianna chce jít tančit
- 18:50 Z gauče se rázem stává Dykovo auto
- 19:00 Tatiana a Vojtěch se překvapivě milují
- 19:06 Tatiana a Vojtěch se milují až moc. Ještěže v sále nejsou děti
- 19:07 Marianna chce jít tančit
- 19:10 Vražda, příběh dostává nádech Bonnie a Clyda
- 19:15 Dyk se rozesmál, protože Táňa předvádí brilantní výkon chlapa u pumpy
- 19:19 Milostná dvojice nemá finance

- 19:20 Marianna chce jít tančit
- 19:25 Každý divák plane touhou po idylickém vztahu Táni a Vojty
- 19:30 Idylický vztah už není takový, jaký se zdá. Pár se nám totiž hádá
- 19:40 Táňa na pláži, křičí: „Co mám dělat?! Nemám co dělat!“
- 19:41 Tanči, Marianno
- 19:55 Vojtěch předvádí pána v důchodu, páni v důchodu se urazili
- 20:00 Pár našel Mariannina bratra, jsou šťastni
- 20:05 Na jevišti vidíme plánování dovolené
- 20:06 Marianna při plánování umírá
- 23:00 Vojtěch zjistí, že Marianna umřela, tak udělá co? Zabije se taky!

Média jsou součástí Ostrovského festivalu již 20 let

V letošním roce je tomu právě 20 let, kdy se do festivalového dění zapojila tzv. Dětská média. Pravidelně se tak mezi festivalovými hosty začaly objevovat děti s mikrofony a kamerami. Informace o festivalovém dění se tak začaly šířit za hranice Domu kultury, města Ostrova i České republiky. „Děti přestaly být pouhými konzumenty toho, co jim přináší filmové plátno a obrazovky, ale samy začaly tvořit a výsledky své práce díky technickým možnostem a svobodě, začaly šířit po celém světě.“ Nejdříve vznikla dětská televize, kterou tvořili mladí lidé z kabelové televize v Ostrově a děti z 1. ZŠ Ostrov pod vedením pana učitele Churého. Festivalové vysílání nejprve rozvinulo postupné zapojení dětských televizí Praha, Žatec a Liberec. Televizní zpravodajství z festivalu dnes vychází každý festivalový den a jmenuje se Očko. V návaznosti na festival vznikla také redakce dětské televize v Ostrově. Krátce po televizi v Ostrově vznikly také festivalové noviny pod taktovkou Sdružení amatérských

novinářů (SAN) pod názvem Ostroviny. Zároveň se přidalo festivalové rádio Domino. Cílem veškerého mediálního snažení dětí není jen podpořit propagaci festivalu, ale zejména umožnit dětem vyzkoušet si práci v médiích a nabídnout jim inspiraci a impulz do dalšího života. Je velice povzbudivé sledovat, jak se někteří kdysi dětské zpravodajové vypracovali ve skutečné profesionály, a jejich práci je možné sledovat ve veřejnoprávních i soukromých médiích.

Ing. Marek Poledníček
bývalý ředitel DK Ostrov

Celeste Buckingham

Celým jménem Celeste Rizvana Buckingham, je slovenská zpěvačka původem z Curychu ve Švýcarsku. Narodila se 3. května roku 1995. Její matka je původem ze Švýcarska a otec je americký lékař, ale Celeste celý život žije na Slovensku.

Do povědomí veřejnosti se dostala jako finalistka druhé řady Česko Slovenské Superstar. Celeste k tanci a hudbě byla svou matkou vedena odmalička, což vedlo i k tomu, že po svém působení v Superstar vydala svůj první singl "Blue guitar" a následovaly další. V květnu roku 2013 zaujala amerického miliardáře Donalda Trumpa, který ji prostřednictvím svého projektu věnoval 25 tisíc dolarů na její mezinárodní kariéru

rozjezd. Nejen díky finančnímu daru, ale hlavně díky obrovskému talentu, který Celest dozajista má, dodnes úspěšně pokračuje ve své hudební kariéře. Dokonce se v roce 2014 stala porotkyní v pěvecké soutěži X Factor. Na festivalu je Celest k vidění v pohádce od režisérky Mariany Čengelové-Solčanské Lásky na vlásku.

Šňupací rádce, vlkodlak s rybí ploutví a princezna co posiluje? To je pohádka „Kdyby byly ryby“!

Ve včerejším díle jsme vám nastílnili obsah této pohádky, o čem pojednává, a teď přichází její recenze.

Jak jste už podle titulku jistě poznali, jedná se o klasickou pohádku. Tahle se snaží být výjimečná a zajímavá. Myslím si, že ale to je její největší problém. Přehrávání Tatiány Vilhelmové bije do očí neuvěřitelným způsobem – myslím si, že její postava královny měla působit vtipně, ale místo toho ve mně vyvolala údiv a rozpaky – jak se říká, koukala jsem na to s otevřenou pusou. Domnívám se, že komické situace se dá docílit i jiným, mnohem lepším způsobem. Ostatně to nám v pohádce zcela jistě předvedly „nadpřirozené“ postavy polednice a hejkala, které si zahráli Zuzana Bydžovská a Pavel Liška. Do pohádky samozřejmě patří i princezna a prostáček, který zachrání království, a oba se do sebe zamilují – bez toho by žádná pohádka snad ani nebyla pohádkou. Tak není divu, že i tady jsme mohli zhlédnout tento krásný happyend. Princeznu si pro tentokrát zahrála Jenováfa Boková a jejího krásného zachránce rybáře Lukáš Příkazký. Spolu sehráli věrohodný román, a tak nebylo divu, že z krásného konce, kdy prostáček políbí princeznu, byly nadšené všechny děti v sále a ozval se bouřlivý potlesk. Tatínka princezny si zahrál pohádkový herec Ondřej Vetchý, který zde ale nepodal svůj nejlepší výkon, a tak si ho raději užijme v jiných pohádkách. Celkově bych film ohodnotila jako další ne příliš povedenou pohádku moderní doby. Herecké výkony nebyly nejvydařenější, děj byl místy nudný. Proto bych raději i pro tentokrát zůstala u krásných klasických starších pohádek.

KAKO

Lukášova skrytá vášeň

Lukáš Příkazký je český herec, který se angažuje na divadelní i filmové scéně. Narodil se v březnu roku 1985. Absolvoval brněnskou konzervatoř a později v roce 2010 dokončil DAMU. V roce 2008-2010 působil v uměleckém souboru Městských divadel pražských a poté se stal členem souboru Divadla na Vinohradech.

Původem pochází z Jihomoravského kraje, přesněji z města Strážnice. Hraje na kytaru a klarinet a má blízko k hudbě. Sám Lukáš se věnuje i malování. Zajímavostí je, že na zkouškách na DAMU ztvárnil text od Williama Saroyana. Jeho dědeček vlastní v jeho rodném městě vinohrad.

Svoji hereckou kariéru započal v divadle ABC, kde působil celé dvě sezóny. Dále pokračoval u Vinohradského divadla, kde ho můžeme vidět dodnes. Tam hraje například v inscenaci *Zkrocení zlé ženy*. Na Shakespearovských slavnostech, na Pražském hradě si zahrál ve *Snu noci svatojánské*.

Mohli jsme ho spatřit ve filmech *Hořící Keř*, festivalovém snímku *Kdyby byly ryby* a samozřejmě jako prince v pohádce Alice Nellis *Sedmero krkavců*, kterou můžeme na Festivalu Oty Hofmana vidět rovněž. Zahrál si v seriálech *Kriminálka Anděl*, *Okresní přebor* a *Sanitka 2*.

DOKU

Škoda lásky

Ve dvanáct hodin jsme mohli ve Velkém kině vidět povídku *Miška je kouzelná* z televizního cyklu *Škoda lásky*. Povídka pojednává o milostném páru mezi svobodnou ženou a rozvedeným mužem, který má z manželství pubertální dceru Mišku. Miška je tatínkova holčička a je si toho dost dobře vědoma. To pozná i její potencionální macecha. Ačkoli jí zpvrhu touží poznat, protože ví, jak moc je pro jejího milého důležitá, jakmile se seznámí s pubertálním rozmazleným spratkem, rychle si svůj zájem rozmyslí. Miška má ale tatínka absolutně oмотaného kolem prstu a snaží se mu znechutit jeho přítelkyni. Ta se nejprve snaží s dcerou vycházet po dobrém, ovšem ani její trpělivost není nekonečná, a tak jednoho dne vmete do tváře svému choti, co si o jeho holčičce myslí. Ten to nejprve bere jako křivdu vůči svému dítěti, později ale názor přehodnotí. Možná ho ale přehodnotila i jeho již dost vydeptaná přítelkyně...

KATKA M.

Nonstop a Céčka v Šapitó

Z Teplic se na nás přijela podívat čtyřčlenná skupina chlapíků z divadélka Uličník, kteří se postarali o zábavunejn diváků z Domova pro osoby se zdravotním postižením. Začalo se tančením na hity od hitmakera Michala Davida či Maxim Turbulenc, pokračovalo se recitováním básní, zpíváním účastníků a opět se skončilo hudbou. Těžko říct, jestli se víc divákům líbilo nekonečné tančení či prezentace jejich vlastního pěveckého a básnického umu. Děkujeme Uličníkům za rozparádění Šapitó!

Průběžné výsledky soutěžních filmů:

1. *Kdyby byly ryby* – 1,15
2. *Sedmero krkavců* – 1,19
3. *Rybička* – 1,23
4. *Láska na vlásku* – 1,60
5. *Jak jsme hráli čáru* – 1,66
6. *Škoda lásky* – 1,75

Vydává: Dům kultury Ostrov – Mírové náměstí 733, 36301 – Ostrov

Redakce: Gymnázium bratří Čapků, Praha

Vedoucí vydání: Milana Kudaeva, Anna Dohnalová (DOKU)

Grafická úprava: Zdeňka Kopecká

Zdroj fotek: Lukáš Dvořák (wikipedie), Divadlo na Vinohradech